

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 4.Pf.20.376/2025/4.

A felperes:

felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

ügyvéd1 egyéni ügyvéd

ügyvéd1 címe

Az alperes:

alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

ügyvéd2 egyéni ügyvéd

ügyvéd2 címe

A per tárgya: kártérítés megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 31.P.22.950/2024/11/II.

A fellebbezést benyújtó fél: felperes

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg 15 napon belül az alperesnek 240.000 (kétszáznegyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A meg nem fizetett 2.500.000 (kétfmillió-ötszázezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes a keresetében 64.259.101 forint és 2024. szeptember 19. napjától számított kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest kártérítés jogcímén a Ptk. 6:519. §-ára, valamint a 6:548. §-ára alapítottn.

[2] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy kártérítési felelőssége fennállna, utalt arra, hogy a társasági adóról és az osztalékadóról szóló 1996. évi LXXXI. törvény (TAO tv.) 22/C. §-a rendelkezéseinek megfelelően járt el, hozta meg határozatát.

[3] Az elsőfokú bíróság az ítéletében a keresetet elutasította. Kötelezte felperest fizessen meg az alperesnek 300.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy 1.500.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad.

Indokolása szerint az alperes a felperesi sportegyesület mint támogatott szervezet részére a 2015/2016-os támogatási időszakra vonatkozóan határozataival a felperes részére 683.599.536 forint igénybevehető támogatást hagyott jóvá. Az elszámolással kapcsolatosan az ellenőrző szervezatként eljáró Minisztériuma sportpolitikáért felelős államtitkára 2021. április 29., majd 2022. február 21. napján kelt levelében támogatás visszafizetésére hívta fel a felperest, ezzel kapcsolatosan a felperes jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő. A felperes 2024. szeptember 23. napján a sportért felelős államtitkárság részére 64.259.101 forint támogatást visszafizetett. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes tévesen hivatkozott a Ptk. 6:519. §-a szerinti általános kártérítési szabályokra, mivel az alperes a felperes sportfejlesztési programját és az általa igénybe vehető támogatás összegét a sportról szóló 2004. évi I. törvény (Sport tv.) 22. § (2) bekezdés fa) pontja alapján mint sportági országos szakszövetség és mint jóváhagyó szervezet közigazgatási hatósági jogkörét

gyakorolva hozott határozatot. Az alperes eljárására a sport neve támogatását biztosító támogatási igazolás kiállításáról, felhasználásáról, a támogatás elszámolásának és ellenőrzésének, valamint visszafizetésének szabályairól szóló 107/2011. Kormányrendelet, valamint a TAO szabályait tartotta irányadónak, így az alperes közigazgatási jogkörben meghozott határozataival okozott kár megtérítésére a Ptk. 6:548. §-a volt alkalmazható. Tényként állapította meg, hogy a felperes a számára a visszafizetési kötelezettséget előíró határozatokkal szemben jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő, a sportpolitikáért felelős államtitkár határozatait nem támadta meg, ezért az elsőfokú bíróság szerint már ezen okból a kereset elutasításának volt helye. Hangsúlyozta, hogy az alperes konkrét károkozó magatartásának megjelölésére, a határozatok jogsértő voltának alátámasztására való felhívásra a felperes nyilatkozatot nem tett. A csatolt alperesi támogatás igazolás határozat a felhasználás jogcíme adatot nem tartalmaz és a felperes nem adta elő, hogy milyen módon jogsértőek, mely jogszabályba ütköznek. Megállapította, hogy a felperes a jóváhagyott alaptámogatás mellett igénybe vehetett a TAO tv. 22/C. §-ában meghatározott különböző jogcímekre kiegészítő sportfejlesztési támogatást is a 22/C. § (4) bekezdésében írtak szerint. A felhasználás során a %-os mérték betartása a felperes kötelezettsége volt. A TAO tv. 22/C. § (4a) bekezdése 2018. november 24. napjától lépett hatályba és a korábbi időszakra, így a jelen esetre nem alkalmazandó. A felperesnek a támogatás felhasználásakor és az elszámoláskor a (4) bekezdés további előírásainak kellett megfelelnie. Rámutatott, hogy a felperes által csatolt kiegészítő támogatási összeget is tartalmazó támogatás igazolás határozatok nem tartalmazzak előírást a támogatások felhasználásának jogcíme, azaz a felperes szabadon felhasználhatta az összegeket. Nem tett tényelőadást a felperes arra, hogy az alperesnek a támogatás igazolás határozatok meghozatalakor milyen módon kellett előre látnia, hogy a kiegészítő támogatás összegét a felperes később ténylegesen mire fogja felhasználni és miben nyilvánul meg a károkozó magatartás. A sportpolitikáért felelős államtitkár 2021. április 29. napján kelt levelében írtakra tekintettel rámutatott, hogy a visszafizetésre kötelezésnek mi volt az indoka. A felperes az elrendelt összesen 8.113.925 forint támogatási összeg esetében a támogatási összeg visszafizetése körében az alperesi károkozó magatartást nem jelölte meg. A 2022. február 21. napján kelt sportért felelős államtitkári levélben foglaltak alapján 54.649.002 forint támogatás visszafizetésére hívták fel a felperest, mely tekintetében a felperes nem tett előadást arra, hogy az alperesnek milyen módon volt befolyása, ráhatása a felperes által igénybe vett több címen szabadon felhasználható kiegészítő támogatás összegének konkrét felhasználására vonatkozóan, illetve a fel nem használt kiegészítő támogatás összege esetében az alperes milyen módon tanúsított jogellenes károkozó magatartást. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint így a felperes nem igazolta, hogy az alperes sérelmezett határozatai a felperes számára kárt okoztak, nem igazolta, hogy e határozatok mely jogszabály, mely jog helyébe ütköznek, és azt sem, hogy milyen módon hatott közre az alperes a kiegészítő támogatás felhasználási jogcíme meghatározásában. Azt sem igazolta, hogy a kiegészítő támogatás felhasználása során az intenzitási határok túllépését az alperesnek milyen módon kellett észlelnie. Mindezek alapján az alaptalant keresetet elutasította.

[4] A felperes a fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Álláspontja szerint az ítélet a 107/2011. (VI.30.) Kormányrendelet 4. § (12) bekezdésébe, a TAO tv. 22/C. § (4) bekezdésébe ütközik, mivel ezen törvényhelyek betartását neki nem kellett vizsgálnia, hiszen ezen jogszabályhelyek betartását maga az alperes határozata tartalmazta. Megítélése szerint az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a Ptk. 6:519. §-át is, mivel nem közigazgatási jogkörben okozott kárról kell beszélni, hanem a Ptk. ezen §-ában meghatározott általános kártérítési szabályokat kell

alkalmazni. Idézte az alperes igazolásai által tartalmazott mondatot, nevezetesen „Eljárásom során megállapítottam, hogy a Kérelmező sportfejlesztési programja a kormányrendelet 4. § (12) bekezdése szerinti nyilvántartásban szerepel, jelen támogatási igazolás nem eredményezi a sportfejlesztési programban feltüntetett összegek TAO tv. 22/C. § (4) bekezdésében meghatározott legnagyobb mértékének túllépését, valamint a Kérelmező nyilatkozott az önrész rendelkezésre állásáról. Mindezekre tekintettel a rendelkező részben foglaltak szerint határoztam.” Miután ezen nyilatkozat minden támogatási dokumentumban szerepel, nem volt kötelessége a további vizsgálat, a nyilatkozat a többlétszámú támogatás tekintetében is azt tartalmazza, hogy a jogosultságot az alperes megvizsgálta, így ezen alperesi nyilatkozat önmagában igazolja a közrehatását és azon tényt, hogy az alperes nyilatkozata alapján használta fel a támogatásokat. Kiemelte, hogy az eljárás során okát és magyarázatát adta annak is, hogy miért nem kezdeményezett peres eljárást a visszafizetésre kötelező határozattal szemben. Alaptalannak tartotta az elsőfokú bíróság azon álláspontját, miszerint azzal, hogy nem élt a keresetindítás jogával a kártérítés érvényesítésének lehetőségétől esetett.

[5] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte, mivel az a jogszabályoknak mindenben megfelel. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság kereset elutasítási okait nem támadta a fellebbezésében a felperes. A felperes már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott a fellebbezésében idézett alperesi támogatás igazolások indoklási részében foglalt mondatra, amelyre részletes észrevételt terjesztett elő az elsőfokú eljárásban. Így hivatkozott a TAO tv. 22/C. § (4a) bekezdésére és ezen keresztül arra, hogy a felperes a kiegészítő támogatás összegét bármilyen jogcímen felhasználhatta, az kizárólag rajta múlt és az ő felelőssége, hogy az azonos elszámolható költségekkel kapcsolatban használta fel, azokkal ekként számolt el, így a kiegészítő támogatások összege összeszámítódott az alaptámogatással vagy sem. Érvelt amellett, hogy a támogatási igazolások kiadásakor még mindezek nem ismertek. Felhívta a TAO tv. 24/A. § (20) bekezdésének rendelkezését, erre is figyelemmel az igazolásban szerepelnie kellett annak, hogy az intenzitási határokat a kérelmező nem lépi át, ugyanakkor ebben az időpillanatban az igazolást kiállító hatóság még nem láthatja azt, hogy a későbbiekben a felhasználás során a sportszervezet az intenzitási határokat átlépi-e vagy sem. A hivatkozott mondat a TAO tv. által megkívánt határozati kellék. A kérelmező támogatás felhasználása megítélése szerint nem alapulhat ezen a mondaton, mivel a felhasználás során be kell tartani a támogatás halmozódás elkerülésére vonatkozó szabályokat, melyért a felelősség kizárólag a felhasználó sportszervezetet terheli. Rámutatott, hogy a felperesnek sem a jóváhagyó határozatokkal, sem az általa kiállított igazolásokkal kárt nem okozott, nem okozhatott, kizárólagosan felperest terhelheti a felelősség.

[6] A fellebbezés nem alapos.

[7] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § alapján – a felek tárgyalás tartása iránti kérelme hiányában – tárgyaláson kívül bírálta el a fellebbezési kérelemhez kötötten.

[8] Az elsőfokú bíróság a jogvita elbírálásához szükséges tényállást helytállón állapította meg, abból alapvetően megalapozott következtetések levonásával helytálló döntést hozott. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakat emeli ki:

[9] A kereset alapját az alperesnek a Sport tv. 22. § (2) bekezdés fa) pontja alapján meghozott sportfejlesztési program jóváhagyásáról szóló határozata képezte. Az alperes határozatai meghozatalának időpontjában és a jelenleg hatályos Sport tv. 22. § (2) bekezdés fa) pontja program jóváhagyásáról szól, míg a (3) bekezdés szerint a határozatot az alperes közigazgatási jogkörben eljárva hozta meg. A (4) bekezdés korábban és jelenleg is kimondta, hogy az alperes e döntése ellen közigazgatási eljárás keretében fellebbezésnek helye nincs. Az alperes jóváhagyást végző szervezetként hozta meg azon határozatait, amelyek tekintetében a felperes a keresete alapjaként állította, hogy azok hibás határozatok voltak, amellyel számára az alperes kárt okozott. Az alperes azonban a Sport tv. fentebb hivatkozott rendelkezései alapján e határozatait közigazgatási jogkörben hozta meg, amely ellen fellebbezésnek nem volt helye. Az elsőfokú bíróság így alappal vont le következtetést arra, hogy az alperes közigazgatási hatósági jogkörét gyakorolva hozta meg határozatait, így ezen határozatokra alapított kereset a Ptk. 6:548. §-a szerinti közigazgatási jogkörben okozott kárért való felelősség szabályai szerint bírálhatók el.

[10] A sportfejlesztési program jóváhagyását követően az alperes a TAO tv. 22/C. § (3e) bekezdése alapján az adózó részére támogatási igazolás kiadására jogosult. Az nem volt vitatott, hogy a támogatás felhasználásának jogszerűségét az ellenőrző szervezet az Minisztérium sportpolitikáért felelős államtitkára vizsgálta és az sem, hogy ennek során a támogatás visszafizetésére hívta fel a felperest, amelyet a felperes teljesített.

[11] Az elsőfokú bíróság helytállón mutatott rá, hogy a felperes által sérelmezett alperesi jóváhagyó határozatok kiegészítő támogatásról nem rendelkeztek, kiegészítő sportfejlesztési támogatást a felperes igénybe vehetett a TAO tv. 22/C. §-ban írtak szerint. Ebből okszerűen következik, hogy a felperest terhelte a TAO tv. 22/C. §-ában meghatározott feltételek, így a felhasználási feltételek betartása. A felperesnek állt érdekében, hogy nyilvántartsa és nem lépje túl a keretet.

[12] Az elsőfokú bíróság helytállón mutatott rá, hogy a felperes nem jelölte meg az alperes károkozó magatartását egyértelműen. Önmagában az, hogy az utólagos ellenőrzés során visszafizetésre lett kötelezve a felperes, nem teszi „hibássá” az alperesnek a sportfejlesztési program jóváhagyásáról szóló határozatait.

[13] Az alperes 2015/2016. évre vonatkozóan hozta meg a kereset alapját képező határozatait. Az elsőfokú bíróság helytállón utalt arra is, hogy ezt követően jogszabálmódosítások történtek, amelyre is figyelemmel az ellenőrző szerv visszafizetésre kötelező határozatának meghozataláig, azaz a támogatások felhasználása és elszámolása tekintetében a felperesnek kellett eleget tennie és megfelelnie a hatályos jogszabályi előírásoknak.

[14] Nem volt figyelmen kívül hagyható, hogy a támogatást igazoló határozatot a támogatást nyújtó gazdálkodó szervezet részére állította ki az alperes. Ennek során jogszabályi előírás hiányában az alperesnek nem volt kötelezettsége a felperes ellenőrzése a támogatás felhasználása tekintetében.

[15] Mindezek kiemelésével a felperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította, hogy az alperes jogellenes magatartást tanúsított, továbbá, hogy az állított kára és az alperes által hozott perbeli határozatok között okozati összefüggés áll fenn. Ezért jogalap hiányában az elsőfokú bíróság helytállóan utasította el a keresetet.

[16] A Fővárosi Ítéltábla ezért a Pp. 383. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[17] A fellebbezés eredménytelen volt, az alperes a fellebbezési eljárásban felmerült költségét felszámította. A Fővárosi Ítéltábla így a Pp. 82. § és 83. § (1) bekezdés alapján határozott a másodfokú perköltség viseléséről a 17/2024. (XII. 9.) IM. rendelet 2. § (1) bekezdése szerint a felszámított díj elfogadásával.

[18] A felperes személyes illetékmentessége folytán meg nem fizetett fellebbezési illeték a Pp. 102. § (6) bekezdés alapján az állam terhén maradt.

Budapest, 2025. október 16.

Dr. Molnár Ágnes s.k.
a tanács elnöke

Dr. Merőtey Anikó s.k.
előadó bíró

Dr. Örkényi László s.k.
bíró